

KABAI LÓRÁNT

bűlt hely

*ha ugyan lassan és talán körülményeskedve is,
de immár tudomásul vettem, nem tévedtem nagyot,
amikor annak idején azt találtam mondani,
hogy pontosan annyi és az vagyok,
amire és amennyire használnak –
sőt e belátás már csak el sem keserít,
mint valami egészen természetesre,
úgy tekintek (fel? le?) rá;
büdös a halpiac, mégis szeretjük,
akár a városon végigzuhanó döglöttkutyaszagot
vagy álomból riadva a kíméletlen fel-felvillanó fényt,
a tudott veszteséget és a gyötülésre emelt kezet,
kínzó szelet vagy kárörvendő esőt;
aztán már nincs is semmi, hang, dér,
fény megszakad, kienged, elejt;
nincs, mi több lehetne annál, ami.*

nem is ezt mondtam.

a csend olaja

*a számról olvass, artikulálok némán a vastag üvegfalnak,
még ha senki nincs is a túloldalán;
olyankor kellene megállni, amikor nem lehet megállni
– valaki esőjéről vagy isten oroszlánjáról
körmölni például pár jelentéktelen szót,
fakuló napokról holmi semmirekellő mondatot –,
és valamiképp mégis összeér a végletekben
a muß meg a soll, nem csak bandzsítok,
nem csak a fogam vacog; temessünk el egy közmondást,
mindennek ez a vége, hogy nincs „vége”;
jőjön hát az űr, és vessen véget a remény önkényuralmának
– én pedig már tudom végre a nevemet.
színtiszta, színgaz manipuláció minden,
csak a jólfésült, akarnok ólommérgezés maradt meg.*

most gyorsan

esik.

*az első mondat sorrendbe rántja a gondolatokat,
a második meg célba veszi ugyanazt a helyet.
minden klisérajongó emberi lény tudja,
hogy csak olyan felhők ürítik ránk tartalmukat,
melyeken túl mindig kék az ég.
ami csak létráról elérhető, az már nem érdekel;
nyilván mert túl sokat használtak korábban,
épp úgy is löktek el, felhágván rajtam,
mint immár feleslegest, ami ennyire kellett.
papíron is minden ellenünk szól;
életmegvető bátorság és érzéketlen vágy
– lesz, amit sosem értünk meg.
van, aki arra születik,
hogy a folyóparton üldögéljen.
van, akibe folyton beleszap a villám.
van, aki művésznek születik, és van, aki úszik.
van, aki gombokat gyárt, van, aki szonettekét szaval.
és van, aki táncol.*

esik.

*tévedéseink talán ténylegesen is összefüggnek
az eső neszeivel.*

itt vagyunk. pedig nem is siettünk.

